

Arrest

nr. 186 352 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : M.

voornaam : C.

geboortedatum : (...) 1969

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Kameroen

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 06.12.2016 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Libreville (Gabon) en dat dit visum afgeleverd werd met een geldigheidsduur van 15.09.2016 tot 19.10.2016.

De betrokkene, staatsburger van Kameroen, werd verhoord op 02.02.2017 en verklaarde dat ze Kameroen op 21.09.2016 verliet om met het vliegtuig via Turkije naar Italië te reizen. Ze gaf aan vervolgens tot 31.11.2016 in het station van Milaan te hebben verbleven alvorens via een voor haar onbekend land naar België te reizen om er op 01.12.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 06.12.2016 een asielaanvraag in.

Op 10.02.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat de smokkelaar haar in Italië achterliet, ze tevergeefs naar iemand zocht die Frans sprak en iemand haar op de trein naar België zette. Ze gaf aan er zo toevallig beland te zijn. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze niet wist waar ze was toen ze in Italië was. Ze gaf aan niet naar Italië te willen omdat ze gezondheidsproblemen heeft en ze niet weet hoe ze terug naar Italië zou moeten reizen. Ze gaf aan in België hulp nodig te hebben.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel

deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene enkel aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze gezondheidsproblemen zou hebben en ze niet weet hoe ze naar Italië zou moeten reizen.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other

European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception

system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" (<http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren, meer specifiek gaf ze aan voortdurend hoofdpijn te hebben. Gevraagd of ze reeds onderzocht werd, gaf de betrokkene aan dat iemand van het opvangcentrum zich er mee bezig houdt. We merken evenwel op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1969 geboren weduwe wiens kinderen in Kameroen verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren, maar tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden

uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 10.02.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

(...).”

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt, Schending van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, Schending van de artikel 3.2 en 17 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en Schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

A. IN RECHT

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland).

Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken c-411/10 en C493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

B. IN CASU

Eerst onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht

Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Dat, in deze omstandigheden, artikel 3 EVRM de verplichting inhoudt de persoon in kwestie niet naar dat land te

verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie deze verplichting heeft bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken c-411/10 en C493/10).

In de bestreden beslissing, is de verwerende partij niet van mening dat de overdracht van de eiseres naar Italië een risico van schending van het artikel 3 van EHRM vormt:

- Evenals de raadsman van de eiseres heeft aangewezen dat de eiseres toen zij in het station van Milan verbleven, slachtoffer van politieel geweld was, zou de eiseres geen gewag maakte van concrete ervaringen van onmenselijke behandelingen in Italië tijdens haar gehoor;
- Zelf als Italië een grote instroom van vluchtelingen kent, wat grote uitdagingen plaats inzake opvang en behandeling van asielzoekers, zou de situatie niet gelijkgesteld kunnen worden met Griekenland;
- Dublin terugkeerders zouden toegang tot de asielprocedure krijgen;
- Uit de rapporten, komt het niet dat asielzoekers geen bijstand kunnen krijgen, aangezien er NGO bestaan die bijstand verlenen;
- Italië kent tekortkomingen maar zijn verplichtingen zijn in het algemeen nagekomen;
- Indien er problemen bestaan om opvangstructuren te verlenen aan Dublin terugkeerders, wordt de situatie niet gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen, de Italiaanse overheden zouden bovendien inspanningen doen en heeft plan voor uitbouw van een uniform opvangsysteem;
- De eiser wijst aan medische problemen te kennen maar heeft tot op heden geen medisch getuigschrift bezorgd;
- Zij toegang kan krijgen tot gezondheidszorgen;
- Haar situatie is niet vergelijkbaar met deze beschreven in het arrest Tarakhel t/ Zwitserland (gezin met jonge kinderen).

Verzoekende partij wenst aan te tonen dat de conclusie van de verwerende partij dat de overdracht van de eiseres naar Italië geen risico van schending van het artikel 3 EVRM vormt gebaseerd is op een onjuiste motivering, die in strijd is met algemene informatie, in het bijzonder het AIDA rapport van februari 2017, en informatie die aan verwerende partij werden overgemaakt.

De bestreden beslissing antwoordt bovendien niet op belangrijke elementen die in de mail van de raadsman van 20 februari 2017 werden overgemaakt.

1) De motivering van de bestreden beslissing laat niet te begrijpen waarom de situatie niet van die aard is dat er een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat zelf als Italië een grote instroom van vluchtelingen kent, wat grote uitdagingen plaats inzake opvang en behandeling van asielzoekers, zou de situatie niet gelijkgesteld kunnen worden met Griekenland. Uit de rapporten, zou het niet uitkomen dat asielzoekers geen bijstand kunnen krijgen, aangezien er NGO bestaan die bijstand verlenen. Italië zou tekortkomingen kennen maar komt zijn verplichtingen in het algemeen na.

De motivering van de bestreden beslissing laat niet aan de verzoekende partij toe te begrijpen hoe de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat de belangrijke tekortkomingen die Italië kent inzake opvang van asielzoekers niet van aard zijn dat er een risico van schending van artikel 3 EVRM bestaat.

Verwerende partij stelt die bewering, zonder deze conclusie te staven met redelijke motieven.

Verwerende partij herkent dat het rapport van SFH van december 2016 stelt dat Italië wat opvang van asielzoekers betreft, niet aan zijn verplichtingen voldoet. Verwerende partij stelt dat zij die mening niet verdeeld. Verwerende partij bestrijdt niettemin niet de juistheid van de inhoud van dit rapport, zodat het niet mogelijk is te begrijpen waarom verwerende partij naar een andere conclusie dan die mensenrechten organisatie komt.

Verwerende partij stelt enkel dat dit rapport zou zich gericht op de situatie in Rome en Milaan, zonder te bestrijden dat de situatie in deze steden zeer problematisch is.

Het komt bovendien niet uit de administratieve dossier dat de eiseres niet naar deze steden zou gericht worden indien zij zou naar Italië teruggebracht zijn. Het is in die maat belangrijk te noteren dat, zoals herhaald in het feitenrelaas, de eiseres in Milan is verbleven voordat zij naar België kwam.

Het rapport AIDA van februari 2017, betreffende de omstandigheden in deze centra, maakt een verschil tussen de verschillende opvangstructuren, die zijn CARA, SPRAR en CAS. Het is niet bestreden dat als Dublin terugkeerders, zal de eiseres niet rechtstreeks tot SPRAR structuur hebben.

Wat CARA betreft:

“Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded.

Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and

socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information” (p. 73).

Een voorbeeld is gegeven over het centrum van Cavarzerani, in Udine.

“The centre is divided into two buildings and a tent area. In the first building there were six big rooms, with 20/25 beds. In the bathrooms, they found that five showers were broken, the sinks had leaks of water and hot water was continuously interrupted. In the second building there were 9 rooms with about 165 beds.

The tent area had more critical conditions. There were 38 tents, with 9-12 persons each. Inside the tents there was no light and no heating, despite critical temperatures in the winter. Bathrooms and showers were too few: about 10 bathrooms and 14 showers for at least 400 persons, with inadequate hygienic conditions” (p. 74).

Betreffende de CAS (noodvoorzieningen):

“The chronic emergency has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the accommodation network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits.

Reports published throughout 2016 by organisations such as Doctors for Human Rights (MEDU),³⁰⁴ NAGA,³⁰⁵ Lunaria,³⁰⁶ and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia,³⁰⁷ clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages. A few recent observations from late 2016 and early 2017 are recounted below by way of example:

Cona, Veneto: Several organisations, including ASGI, requested Rule 39 interim measures from the ECtHR on 11 January 2017 due to the inhuman and degrading conditions in the centre facing three children and an adult. While the Court has requested information from the Italian authorities, the Prefecture has transferred the children concerned out of the centre, so as to prevent the Court from granting interim measures” (p. 76).

Terwijl AIDA rapport van februari 2017 belangrijke tekortkomingen benadrukt, die kunnen tot conclusie leiden dat de eiseres een belangrijk risico kent om over geen opvangstructuur te kunnen genieten, verwerende partij zich enkel gebaseerd op het feit dat Italië “inspanningen” zou moeten doen en dat een plan werd ontvouwd voor uitbouw van uniform opvangsysteem.

Uit de rechtspraak Tarakhel t/ Zwitersland, komt het uit dat “les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système » en dat de asielinstanties volledig en zorgvuldig voorafgaande onderzoek moeten doen over de overdrachtsomstandigheden.

Het onderzoek van de verwerende partij moet bijgevolg niet theoretisch maar concreet en effectief zijn. Verwerende partij kan bijgevolg niet zich baseert op goeie intenties of inspanningen, inden uit objectieve rapporten, komt dat de huidige situatie zeer problematisch is en dat er zijn nog concreet belangrijke belemmeringen in de toegang tot opvangstructuur.

2) Onjuiste motivering betreffende de specifieke situatie van de Dublin terugkeerders

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat volgens AIDA rapport van februari 2016, “overgedragen personen, die in Italië niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren”.

Die bewering komt uit een zeer selectieve lezing van dit rapport.

Dit stelt inderdaad, dat er een lang tijd kan zijn totdat terugkeerders naar een opvangcentrum toegewezen zijn. Indien er tijdelijke bestellingen bestond, deze werden gefinancierd door de ERF tot juni 2015. Het komt niet uit het rapport dat de financiering verlengd werd:

“If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). During 2014 11 centres for the reception of Dublin returnees were operating, out of which seven were specifically addressed to vulnerable persons. There were 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They could accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who were accommodated for a short/medium period on a turnover basis.²⁴⁸ Until 30

June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements".

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg onjuist en in tegenstelling met de aangehaalde bronnen en bijgevolg niet afdoend.

3) Motivering omtrent de toegang tot gezondheidszorgen

Zoals uitgelegd door de eiseres toen zij door de verwerende partij gehoord werd, evenals in de mail van de raadsman van de eiseres van 20 april 2017, ken de eiseres medische problemen waarvoor zij opgevolgd is en medische behandeling krijgt.

Medische onderzoeken zijn bezig en de eiseres wachtte voor de bredere informatie toen zijn gearresteerd werd.

De raadsman van de eiseres heeft uitgelegd dat zij zo spoedig mogelijk een medisch getuigschrift zou bezorgen, zij was inderdaad in afwachting van dit document. Zij werd niettemin in de gelegenheid geplaatst om dit te doen, aangezien de eiseres dezelfde dag aangehouden werd.

De eiseres zou bovendien in Italië, volgens AIDA rapport, toegang hebben tot gezondheidszorgen.

Motivering van de bestreden beslissing komt opnieuw in tegenstrijdig met objectieve informatie van AIDA rapport:

"Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators.³²⁵ In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population.³²⁶ One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient.³²⁷ Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening because of the severe conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the report Fuoricampo published on March 2016 of the informal accommodation in the metropolitan areas" (p. 80).

De eiseres heeft kunnen uitleggen dat zij geen Italiaanse spreekt, wat een belemmering voor een verblijf in Italia was. Zij heeft ook kunnen uitleggen dat zij voor meer informatie wachtte over haar gezondheidstoestand en oorzaken van haar medische problemen.

In deze omstandigheden, waarin de medische behandeling in een fase van onderzoek is, is het nog meer belangrijk dat de eiseres in aangepaste onthaalstructuur verblijf en door medische actoren goed begrepen werd.

Deze belemmeringen werden in de mail van 20 april 2017 van de raadsman uitgelegd en kreeg geen antwoord in de bestreden beslissing.

De beslissing is bijgevolg niet afdoend.

4) Het gebrek aan zorgvuldige analyse van de kwetsbaarheid van de eiseres

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij:

(...)

Verwerende partij maakt een verkeerde lezing van de rechtspraak van het EHRM, door een beperking van de lessen getrokken uit dit arrest.

Een situatie van kwetsbaarheid mag niet beperkt zij tot enkel de situatie van gezin met kinderen. De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom een alleenstaande vrouw, die slachtoffer werd van geweld tijdens haar verblijf in Italië en in een traintstation is verbleven, niet als een kwetsbare person kan beschouwd worden.

Verwerende partij moest nog meer aandachtig zijn aan de specifieke situatie en noden van de eiseres dat de verantwoordelijkheid van de Italiaanse asielinstantie komt uit een stilzwijgende aanvaarding van de overname.

De Belgische asielinstanties beschikte bijgevolg toen de bestreden beslissing genomen werd niet over enige waarborgen dat deze noden door de Italiaanse asielinstanties in rekening zullen zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet aanwijzen dat verwerende partij een zorgvuldige analyse van de situatie van de eiseres heeft kunnen doen, zodat er kan geconcludeerd worden dat zij geen risico loopt tot onmenselijke of vernederende behandeling indien zij naar Italië overdracht werd."

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster die aan Italië toekomt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van de artikelen 3.2. en 17 van de Dublin-III-Verordening.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de

betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt

verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.2.4. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen

voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.5. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

2.3.2.6. Verzoekster klaagt verder de opvangomstandigheden in Italië aan. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr.

30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

2.3.2.7. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het recente AIDA rapport up-to-date tot december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;
- het nieuwsbericht *"Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat, waar verzoekster verwijst naar het AIDA-rapport van februari 2017, dit hetzelfde rapport betreft als het rapport vermeld in de bestreden beslissing dat up-to-date is tot december 2016. Het betreft het "Country Report Italy, update 2016" en vermeldt op pagina 2: *"The information in this report is up-to-date as of 31 December 2016, unless otherwise stated."* Het werd gepubliceerd in februari 2017.

2.3.2.8. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt *"dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn."* Evenwel vermeldt de bestreden beslissing eveneens dat *:"aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64)."* en *"Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRARopvangnetwerk te vergroten (pagina 60)."*

Verzoekster stelt dat het AIDA-rapport nog vele gebreken vaststelt. Zij verwijst naar pagina 73, waar vermeld wordt dat de vroegere CARA-centra dikwijls overbevolkt zijn en dat de kwaliteit van de opvang er lager is dan in de SPRAR-centra, en verzoekster verwijst als voorbeeld naar de situatie in het centrum van Udine.

In dit verband wijst de Raad erop dat op p. 73 ook wordt vermeld *"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre."* Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zal terechtkomen in het centrum in Udine, dat als voorbeeld aangehaald wordt in het rapport.

Inzake de CAS-noodvoorzieningen verwijst verzoekster naar p. 74 van het AIDA-rapport. In dit verband wordt opnieuw opgemerkt dat dit slechts bepaalde voorzieningen betreft en dat verzoekster de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing negeert.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar p. 64 van het AIDA-rapport dat specifiek handelt over Dublin-terugkeerders. Daar blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen Dublin-terugkeerders die reeds asiel hebben gevraagd in Italië en zij die nog geen asiel hebben gevraagd in Italië. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekster geen asiel heeft gevraagd in Italië, zodat

enkel die situatie van nader moet worden bekeken. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 64), waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (de zgn. collectieve centra, zoals CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang waaruit asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk (p. 59).

In het AIDA-rapport wordt specifiek vermeld dat het gebeurt dat Dublin-terugkeerders, die niet eerder asiel hebben aangevraagd, geen opvang krijgen en alternatieve vormen van opvang moeten zoeken.

Daar staat tegenover dat de verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het 'OSAR/SFH-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughsprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij vermeldt dat zij de mening niet deelt van de auteurs van het "OSAR/SFH-rapport" maar dat niet duidelijk is waarom, wordt erop gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van dit rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt:

*"Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingsen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("*Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben*" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die worden overgedragen via Rome en Milaan, verwijst de bestreden beslissing specifiek naar een andere recente bron, met name het 'OSAR/SFH-rapport' van augustus 2016. Wat de situatie van Dublin-terugkeerders betreft, is de verwerende partij van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. De verwerende partij benadrukt dat volgens het rapport er zowel in Rome als Milaan NGO's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat er een vlucht voorzien is voor verzoekster op 9 mei 2017 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

Wat betreft de aankomsten van Dublin-terugkeerders te Rome, leest de Raad in het rapport dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino), *in casu* de luchthaven waar verzoekster zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheden, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig ontmoet en worden zij begeleid tot het bureau van de *Questura* op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielpcedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de *Questura* van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat (p. 25 en p. 26).

Dublin-terugkeerders, voor wie de *Questura* van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders, die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders, berust dus op goede gronden en wordt niet betwist.

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen hieromtrent ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

De verwerende partij merkt hierbij op dat verzoekster tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij houdt daarenboven rekening met het feit dat verzoekster met betrekking tot een overdracht naar Italië bezwaar maakte omdat ze gezondheidsproblemen zou hebben en ze niet weet hoe ze naar Italië zou moeten reizen. De verwerende partij antwoordt in de bestreden beslissing op

omstandige wijze op de gezondheidssituatie van verzoekster, zie verder onder punt 2.3.2.13 van dit arrest.

Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij: “We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

2.3.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat voor verzoekster een vlucht werd geboekt met bestemming Rome (Fiumicino). Aldus is verzoekster op de hoogte van haar bestemming in Italië. *In casu* betreft het een vlucht op dinsdag 9 mei 2017 met aankomst 7.30 uur, zodat *prima facie* niet blijkt dat verzoekster een nacht op de luchthaven van Rome zal moeten doorbrengen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde *Questura* een *verbalizzazione* kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. Daarenboven blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekster bijstand en desgevallend opvang kan krijgen van de NGO die actief is op de luchthaven te Rome.

2.3.2.10. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoekster geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijktens de stukken van het administratief dossier lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen, in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten. Er wordt herhaald dat in het AIDA-rapport ook wordt gesteld: “*Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre.*” (p. 73).

2.3.2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoeksters betoog, *supra* besproken, niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoeksters uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoekster “met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid” bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.12. De Raad stelt vast verzoekster nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2016, het OSAR/SHF-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.13. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren, meer specifiek gaf ze aan voortdurend hoofdpijn te hebben. Gevraagd of ze reeds onderzocht werd, gaf de betrokkene aan dat iemand van het opvangcentrum zich er mee bezig houdt. We merken evenwel op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1969 geboren weduwe wiens kinderen in Kameroen verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren, maar tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die

aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Verzoekster voert aan dat zij medische problemen heeft waarvoor zij opgevolgd wordt en medische behandeling krijgt. Verzoeksters advocaat heeft aan de verwerende partij meegedeeld dat er een medisch attest neergelegd zou worden. Verzoekster wijst erop dat zij volgens p. 80 van het AIDA-rapport geen toegang heeft tot de gezondheidszorg. Verzoekster wijst erop dat zij geen Italiaans spreekt zodat zij niet begrepen wordt door de medici in Italië.

Zoals uit het motief hierboven weergegeven blijkt, wijst de verwerende partij op de pagina's 79 tot 81 van het AIDA-rapport om te stellen dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen.

Verzoeksters loutere verwijzing naar pagina 80 en haar bevestiging dat zij geen Italiaans spreekt zodat zij haar problemen niet duidelijk kan maken aan medisch personeel, doet geen afbreuk aan dit motief. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster ook nu nog nalaat om een medisch attest voor te leggen: zij had aangekondigd dit te zullen doen, maar zij heeft geen medisch attest voorgelegd aan het bestuur noch een medisch attest gevoegd bij huidig verzoekschrift. Nochtans heeft verzoekster niet gemeld dat zij in België niet zou kunnen communiceren met medisch personeel. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat, nu verzoekster ook in België geen medisch attest kan voorleggen waaruit een medisch probleem blijkt, alvast de taalbarrière geen obstakel kan zijn voor het aanbrengen en laten behandelen van haar medische problemen, die zij ook in België niet duidt.

Verzoekster, een alleenstaande volwassen vrouw, haalt in haar verzoekschrift geen individuele omstandigheden, eigen aan haar geval, aan. Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest Tarakhel, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat er garanties moesten gevraagd worden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Waar verzoekster in het middel er verschillende keren op hamert dat niet werd geantwoord op de e-mail van haar raadvrouw *d.d.* 20 april 2017, wordt er vooreerst op gewezen dat deze e-mail van dezelfde datum dateert als de bestreden beslissing, met name 20 april 2017, zodat niet kan worden uitgemaakt of deze e-mail ter kennis werd gebracht van het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Alleszins dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing sowieso wordt ingegaan op de bekommernissen die uit deze e-mail naar voor komen: de bezorgdheid omtrent de opvangomstandigheden waarbij verzoeksters raadvrouw verwijst naar het AIDA-rapport en de medische toestand van verzoekster met de melding dat een medisch attest zal volgen. Uit de hierboven weergegeven bespreking van het middel is reeds gebleken dat de verwerende partij grondig is ingegaan op de opvangomstandigheden voor Dublin-terugkeerders en dit op goede gronden en in alle redelijkheid heeft gedaan. Tevens werd rekening gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand en haar niet gestaafde medische problemen. Hieruit blijkt dus dat werd tegemoetgekomen aan de bekommernissen geuit in de mail van verzoeksters raadvrouw *d.d.* 20 april 2017, ongeacht of deze ter kennis was van het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten, noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Van enige stijlmotivering is *in casu* geen sprake nu de bestreden beslissing duidelijk ingaat op de specifieke situatie van verzoekster.

2.3.2.14. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekster, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In dit licht maakt verzoekster evenmin *prima facie* aannemelijk dat de verwerende partij artikel 3.2. of artikel 17 van de Dublin-III-Verordening heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze clausules heeft miskend. Een schending van artikel 51/1 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskening van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin is er sprake van machtsafwendings of machtsoverschrijding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enige middel is op eerste zicht niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM (cf. punt 2.3.) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is evenmin voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET